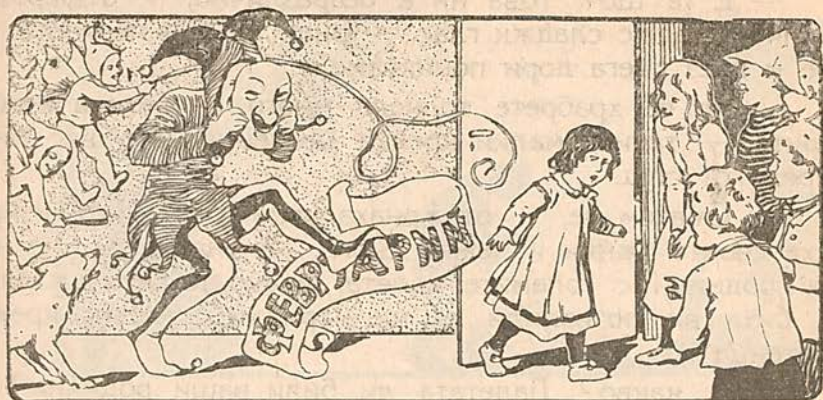

Кокичета и минзухари

Един хубав февруарски ден слънцето грееше върху една лека минзухари, току що облечени в своя весел пурпурен и жълт накит. Бяха позволили на тия малки цветенца да се покажат преди лалетата и зюмбулите. Те бяха тжй щастливи, дето се видяха пак на слънце след дългото им затворничество, че им се поиска да направят нещо, за да покажат своето щастие.

Те бяха насадени в кръг и какво друго можеха да сторят, ако не да поиграт хоро. Заиграха и запяха:

— Няма вече да идем в гората!... Няма, няма!...

То се знае, туй хоро беше само за смях; но тях ги веселеше много. Доброто слънце тжй се смя на лудорията им, че се готвеше да се скрие зад един облак.

Но то още не беше сторило това, и малките минзухари спряха играта и почнаха да зжзнат:

— О, Господи, — рекоха те, като свиха листцата си, — надяваме се, че не сме излезли много рано! Как охладя времето изведнаж... Кокиченца, мислите, ли че ще вали сняг тая нощ? — запитаха те една китка кокичета, които бяха дигнали главички в един кжт на градината.